

(המשך מעמוד 37)

אתה חושב שזה קשור לעובדה שהיא אשה?
 זו שאלה פילוסופית. קשה לחזות איך היתה פועלת לא אשה. המימד של נשיות בוודאי הוסיף לכאריזמה שלה.
איך היא באמא?
 אני חושב שמה שאמרה גולדי הון בטלוויזיה לפני פאר מתאים כאן, בנוגע ליידישע-מאמע, זה כמו תיאור קלאסי של גאולה כהן. היא לא נתנה לעובדת היותה פוליטיקאית להפריע לתיפקוד שלה כאמא.
היא היתה בבית כשהיית חוזר מבית-הספר?
 הבעיה היתה שאני לא הייתי בבית כשהייתי

רציח' להיות בחס'לי והחאמנח' בקראמה. לחדד שלי איאכעד היה להיכנס בלי קידה יאניח'

חוזר מבית-הספר. היא היתה רצה ברחובות עם מגפון כיר וצועקת: צחולי, צחולי, שזה היה שם הכינוי לכן שלה. לפעמים היתה מכניסה פר ליטיקה הביתה, וזה היה מפריע לי כילד.
למשל?
 ישיבות לתוך הלילה, אורחים חשובים: שאו הייתי צריך לסדר את החדר ולהנמיך את מיצער הפימונים. אבל מנגד היתה כזה תמורה שמננס ועוז ואריק ירדו מרפיהעיתונות ונכנסו לסלון שלנו, וזו גם סיבה לגאווה לילד בן 11.
היית שונה בין החברים שלך?
 כמו שהיתה מלכת הכיתה והיה הספורטאי של הכיתה, אני תמיד הייתי הפוליטיקאי של הכיתה.

במחנה. וכשהשתחררתי מהצבא ולמרתק באר ניברסיטה הייתי כתב של גליצה'ל בירושלים, ובזה ראיתי את עתיד.
חלק מההשרות הצבאי היית כתב צבאי. ובחלק האחר מה עשית?
 הייתי בצנחנים. התגייסתי עם פרופיל נמוך — 45 — עקב אסטמה כרונית. במשך כמה שנים, כששירתי בבמחנה, ניסיתי להעלות את הפרופיל.
למה?
 כי רציתי לשרת ביחידה קרבית. בסופו של דבר העליתי את הפרופיל, ויוסי אשכול, עורך במחנה, לא הסכים לשחרר אותי.
 עשיתי שביטה וישבתי בבית שלושה שבועות. אז הושגה פשרה, לפיה אתגר לבצנחנים ואעשה טירונות, ואחר-כך אחזור לעיתון ואהיה כתב קרבי.
וחזרת?
 לצערי, מוסרתי, ולשימחתי, אישית, הפרתי את ההסכם, ושירתי ביחידה. ואז הושגה פשרה נוספת, שלעליה מדי פעם אכתוב כתבה מתוך היחידה, וכך כתבתי מה שעובר עליי.
 ובכל זאת, כשהשתחררתי חשבת שיעיתונות תהיה רכתי. אבל כתוצאה מנסיבות אישיות ומזרות מצאתי עצמי נרחף להיכנס לפוליטיקה.
איך?
 הייתי כטיול אחרי הצבא בארצות-הברית, עם שני חברים מהצנחנים. זה היה בתקופה של הסכמי קמפדייוויד, שבווע לפני הנסיעה היתה הפגנה גדולה של שלום עכשיו. שקראה לבגין לוותרים. בגין אז הכריז באופן שנון, כדרכו: יש מילה אחת קטנה — לא — ואנחנו נאמר אותה כל אמת שנעדרש לוותרים! ואז הוא נסע לקמפדייוויד.
 לי היה איכפת שלא יהיו ויתורים, אבל נסעתי לארצות-הברית מתוך תחושה שיש על מי לסמוך ושהכל בסדר, ושלא צריך לקרוא עיתונים. בוקר אחר, בדרך ליוסמיטי-פארק, אני הייתי נהג תורן והייתי צריך לנסוע למלא דלק. יצאתי לתחנה במיכנסיים קצרים ויחף, וכשהאיש מילא דלק הלכתי לקנות עיתון. פיתאום אני רואה בעמוד הראשון את מפת ארץ-ישראל ועל כל סיני כתוב "חזרה למצרים", על הרמה מצוייר

אתה מרגיש יותר נוח לעבוד עם שמיר, משום שגם הוא התנגד להסכמי קמפדייוויד?
 לא הייתי מוכן לעבוד עם אף אחד שהוא בעד ההסכמים.
עד היום?
 ודאי. אני לא מסוגל לעבוד עם מנהיג שאני חלוק איתו באופן בסיסי על תפיסת-העולם.
ומה יהיה אם יום אחד שרון יהיה ראש-הממשלה?
 צריך להבחין בין מה שהיה לבין מה שיהיה. ברור לי שאין טעם יותר למאבק הנוסטאלגי נגד הסכמי קמפדייוויד, כי החלק הישראלי כבר בוצע ונותר החלק של התועלת שלנו מזה, שלפחות אותו כדאי להשלים — מימוש האוטונומיה ביהודה ושומרון — שזה, לדעתי, הפיתרון הריאלי היחיד לחיים משותפים ביהודה ושומרון, והחלק השני הוא מימוש הגורמליזאציה ביחסים עם מצריים.
שרון יהיה זה שפינה את ימית. יש כאלה שלא פולחים לו על זה.
 אין סליחה אישית כאן. שרון עשה את זה מתוך אמונה שאין ברירה אחרת. לדעתי הוא, כמו כל הממשלה בשעתו, טעה בכך שלא עמד על מניעת עקירת-היישובים. אפשר היה להשיג איתם הסדר ללא שנצטרך למחוק את מיעולי-ההתיישבות בימית, שהיה כולו פרוש על כמה קילומטרים בודדים.
עכשיו זה פוסלארי בתנועת-החרות לשנא את שרון.
 החלק הזה טועה, ולמעשה פוגע במטרה שהוא רוצה להשיג. אין שום טעם ליצירת מחנות בחרות ולפסילת איש כזה או אחר בתוך חרות. זו תנועה הומוגנית. אין מחלוקת רעיונית.

היו אז הסגנות אלימות.
 קשה לומר שזה היה יום. במיספר מיקרים נגררו לתיגרות-ידיים לא מתוכננות.
אתה חמוס-ימוח?
 בכלל לא.
אתה יותר אשכנזי או יותר ספי-רדי?
 יש אשכנזים חמוסי-מוח וספרדים נעימי-הליכות. אני משתדל לא לתת ליצר להוביל לפני ההיגיון.
ובתחומים אחרים, למי אתה רומח יותר?
 גם בחלוקה הספרדית שלי יש סתירה — בחצי הספרדי אני חצי מארוקאי וחצי תימני. במאכלים אני יותר תימני ובשירים יותר מארוקאי.
איזה אוכל אמא שלך מבשלת?
 אוכל תימני. אבל אני אוהב את המוסיקה המיזרחית שנוטה יותר לצד המארוקאי.
והחלק השני שלך הוא פולני?
 כן, סכא וסכטא מצד אבי נספו בשואה, ולא פגשתי אותם. הוריה של אמי — הסכטא מארוקאית והסכא עלה מערן. אני חושב שלצד הספרדי יש חוקה, כי גדלתי עם אמי בתל-אביב וגדלתי גם אצל הוריה, מישפחה ספרדית, ולא הייתי קרוב למישפחת אבי, מלבד הקשר איתו.
היה קשר?
 די הרוק. הוריי התגרשו כשהייתי בן 3, אבל אבי היה ביחסים קרובים עם אמי. הם המשיכו לפעול יחד במסגרות פוליטיות מסוימות. בחופשות הייתי נוסע אליו לירושלים.
הוא נישא שוב?
 לא.
גם היא לא.

הנגבי עם אשתו רנדי בימית. אני אשכנזי רק בחורף. בקיץ אני משתף?

הנגבי בהפגנה באוניברסיטה העברית. בגיל 10 חשבתי להיות צייר...

איך לך שזם דבר נגדו?
 יתכן שיש לי כנגד איש זה או אחר. שמיר ראוי להוביל את הליכוד גם בבחירות הבאות.
כל החיים שלך סובבים סביב הסר-ליטיקה?
 לא. בכלל לא. אבל העניין המרכזי הוא הפר ליטיקה.
הלכת ללמוד מישפטים. זה לא משיקול פוליטי?

„אני לא צריך לשמוע אח אמא שלי ברדן. אני שומע אחה בבית, כשהיא מתאמת“

היה חולה והיה מאושפז כל חייו, ונפטר לפני 10 שנים.
אתה לא רוצה לדבר על זה?
 נכון.
אמא שלך גרה עכשיו לידך, בירד-שלים?
 אפשר להשקיף עליה מן המירפסת.
אתם מתראים הרבה?
 אנחנו אוכלים אצלה ככל יום שישי בערב.
היא מבשלת?
 כן. ומלבד זה אנחנו מתראים כחטף פעמיים (המשך בעמוד 40)
 העולם הזה 2568

הלכתי ללמוד מישפטים בגלל מה שקרה בימית. כשמיפלגה מתמודדת בקשיחות ובאכזריות כנגד אנשים שנאלצו לבסוף לנטוש, כמו אמא שלי, הבנתי שבחיים הפוליטיים לא צריך להיות תלוי בפרנסה בפוליטיקה, כי אז אתה מאבד את העצמאות. הבנתי שאני צריך למצוא תחום שיאפשר לי עצמאות כלכלית, ומישפטים מאפי-שר גם זה וגם מאפשר להיות יותר מוכשר בחיים הפוליטיים.
אתה חושב להיות עורך-דין?
 אני מקווה שאסיים את הלימודים.
אתה אורב את הפוליטיקה?
 אוהב מאוד את העניין והמתח והגושים המרתקים, אני לא אוהב את הצדדים הנלווים של מיעוטים בעסקות שונות.
מה אתה הכי אוהב?
 אין לי עוד רקורד לדברים שעשיתי ושקבעו גורלות, אבל עשיתי דברים שהשפיעו. בעיקר בקמפוס. נגד הפגנות של תומכי-איש'ף.